

Mary Higgins Clark
Zolang ze slaapt

2014
Uitgeverij XL
Leidschendam

Donderdag 14 november

Het was vier uur in de ochtend en Gus Schmidt kleepte zich aan in de slaapkamer van zijn bescheiden huisje op Long Island. Hij probeerde zo stil mogelijk te zijn, in de hoop dat zijn vrouw, met wie hij al vijftig jaar getrouwd was, niet wakker zou worden. Tevergeefs.

De hand van Lottie Schmidt schoot uit, op zoek naar de schakelaar van de lamp op het nachtkastje. Knipperend met ogen zwaar van de slaap, zag ze Gus een dikke jas aantrekken. Meteen wilde ze weten wat hij van plan was.

‘Lottie, ik moet alleen even naar de fabriek. Er is daar iets aan de hand.’

‘Belde Kate je daarom, gisteren?’

Kate was de dochter van Douglas Connelly, de eigenaar van Connelly’s Excellente Antiekreplica’s, de meubelfabriek op het nabijgelegen Long Island waar Gus tot aan zijn pensioen, vijf jaar geleden, had gewerkt.

Lottie, een fragiel vrouwtje van vijfenzeventig met dunner wordend wit haar, zette haar bril op en wierp een blik op de wekker. ‘Gus, ben je gek geworden? Weet je wel hoe laat het is?’

‘Het is vier uur en Kate wilde graag om halfvijf afspreken. Daar moet ze een goede reden voor hebben en daarom ga ik er nu heen.’

Hij was duidelijk nogal van slag.

Lottie wist dat ze de vraag waaraan ze beiden dachten, niet moest stellen. ‘Gus, ik heb een slecht voorgevoel de laatste tijd. Ik weet dat je niet naar me wilt luisteren als ik dit soort dingen zeg, maar ik voorvoel dat er iets akeligs gaat gebeuren. Ik wil niet dat je gaat.’

In het schemerige licht van de lamp op het nachtkastje staarden ze elkaar boos aan. Hoewel Gus geïrriteerd op Lottie reageerde, besepte hij heel goed dat hij diep vanbinnen doodsbang was. Lotties bewering dat ze helderziend was ergerde hem, maar joeg hem ook vrees aan. ‘Lottie, ga nou maar weer slapen,’ zei hij geïrriteerd. ‘Wat het probleem ook is, ik ben straks gewoon weer hier voor het ontbijt.’

Gus was geen man die met zijn gevoelens te koop liep, maar nu stapte hij in een impuls naar het bed en boog zich voorover om zijn vrouw een kus op haar voorhoofd en een aai over haar bol te geven. ‘Maak je geen zorgen,’ zei hij vastberaden.

En dat waren de laatste woorden die ze ooit van hem hoorde.

Kate Connelly hoopte dat ze haar nervositeit wist te verbergen over de afspraak die ze de volgende ochtend in alle vroegte met Gus had in het museum van het Connelly-complex. Ze was met haar vader en zijn nieuwste vriendin uit eten in Zone, het nieuwe, hippe café aan de Lower East Side in Manhattan. Tijdens de aperitiefjes maakte ze een routinematig babbeltje met zijn nieuwe vlam, iets wat haar gemakkelijk afging. Deze heette Sandra Starling. Ze was een platinablonde schoonheid van halverwege de twintig met ver uit elkaar staande hazelnootbruine ogen, die nu bezig was haar ernstig uit te leggen dat ze had meegedaan aan de Miss Universe-verkiezing, maar nogal vaag werd toen Kate haar vroeg hoe dicht ze bij de kroon was geweest.

Sandra ambieerde een carrière in de film, vertrouwde ze Kate toe, om daarna haar leven te wijden aan de wereldvrede. Mijn hemel, dacht Kate cynisch, deze is nóg dommer dan de rest. Doug, zoals haar vader haar had geïnstrueerd hem te noemen, was zijn gewone charmante zelf, hoewel hij meer leek te drinken dan normaal.

Tijdens het eten betrapte Kate zichzelf erop dat ze haar vader zat te beoordelen alsof ze in de jury van *America's Got Talent* of *Dancing with the Stars* zat. Hij is knap

voor een man van eind vijftig, dacht ze. Hij heeft iets van de legendarische filmster Gregory Peck. Toen hield ze zichzelf voor dat die vergelijking de meeste mensen van haar leeftijd niets zei, tenzij ze, net als zijzelf, dol waren op klassieke films.

Bega ik misschien een grote vergissing door Gus hierbij te betrekken? vroeg ze zich af.

‘Kate, jij bent de slimmerik van onze familie, vertelde ik net aan Sandra,’ zei haar vader.

‘Zo zie ik mezelf anders niet,’ reageerde Kate met een geforceerd lachje.

‘Doe niet zo bescheiden,’ berispte Doug Connelly haar.

‘Kate is registeraccountant, Sandra. Ze werkt voor Wayne & Cruthers, een van de grootste accountantsfirma’s in het land.’ Hij lachte. ‘Het enige probleem daarvan is dat ze mij altijd probeert te vertellen hoe ik de zaak moet leiden.’ Hij zweeg even. ‘Mijn zaak,’ voegde hij eraan toe, ‘dat vergeet ze nog wel eens.’

‘Pa... ik bedoel Doug,’ zei Kate kalm, hoewel ze woede voelde opkomen. ‘Dat hoeft Sandra niet allemaal te horen.’

‘Sandra, kijk eens naar mijn dochter. Tweeëndertig jaar, een lange, blonde schoonheid. Ze lijkt op haar moeder. Haar zus, Hannah, lijkt op mij. Ze heeft mijn donkerbruine haar en blauwe ogen, maar anders dan ik kwam ze in een kleine verpakking. Ze is nauwelijks een meter vijfenzestig. Toch, Kate?’

Pa heeft voordat hij hierheen kwam al gedronken, dacht Kate. En als hij aangeschoten is, kan hij heel vervelend worden. Ze probeerde het gesprek een andere kant op te sturen.

‘Mijn zus zit in de mode, Sandra,’ vertelde ze. ‘Ze is drie jaar jonger dan ik. Toen we klein waren, was zij altijd bezig jurkjes voor haar poppen te maken, terwijl ik probeerde de vragen bij *Jeopardy* en *Rad van Fortuin* te beantwoorden en daar zogenaamd geld mee verdiende.’

O, god, wat moet ik als Gus het met me eens is? vroeg ze zich af, terwijl de ober hun voorgerechten bracht. Gelukkig kwam de band, die even pauze had gehouden, het drukbezette restaurant weer binnen en werd de conversatie even later tot het minimum beperkt vanwege de oorverdovende muziek.

Nadat Sandra en zij allebei een dessert hadden afgeslagen, hoorde Kate haar vader tot haar ontsteltenis de duurste fles champagne van de kaart bestellen.

Ze begon te protesteren. ‘Pap, we hoeven toch geen...’ ‘Kate, bespaar me die centenpikkerij van je.’ Doug Connelly sprak luid genoeg om de aandacht van de mensen aan het tafeltje naast hen te trekken.

Met brandende wangen van schaamte zei Kate zachtjes: ‘Pap, ik heb met iemand afgesproken voor een drankje, dus laat ik Sandra en jou met zijn tweetjes van de champagne genieten.’

Sandra's ogen dwaalden door het restaurant, op zoek naar beroemdheden. Toen glimlachte ze stralend naar een man die zijn glas naar haar hief. 'O, dat is Majestic! Zijn album schiet omhoog in de hitlijsten,' zei ze ademloos. En zonder veel interesse voegde ze eraan toe: 'Leuk je ontmoet te hebben, Kate. Misschien kun je mijn financiën ook gaan doen als ik beroemd ben.'

Doug Connelly lachte. 'Wat een geweldig idee. Dan laat ze mij misschien met rust.' En iets te haastig vervolgde hij: 'Grapje! Ik ben heel trots op mijn kleine, slimme meid.'

Als je eens wist waar je kleine, slimme meid mee bezig is, dacht Kate. Heen en weer geslingerd tussen ongerustheid en woede, haalde ze haar jas bij de garderobe. Toen liep ze naar buiten, de koude, winderige novemberavond in, en hield een taxi aan.

Kates appartement, dat ze een jaar eerder had gekocht, lag aan de Upper West Side. Het was een ruime driekamerwoning, vanwaaruit een piepklein stukje van de Hudson te zien was. Ze woonde er geweldig. Desondanks vond ze het spijtig voor de vorige bewoner, Justin Kramer, een beleggingsadviseur van begin dertig, die het voor een spotprijs had moeten verkopen omdat hij zijn baan was kwijtgeraakt. Bij de overdracht had hij haar met een schalks lachje een bromelia

cadeau gegeven, omdat ze die had staan bewonderen toen ze het appartement voor het eerst had bekeken. ‘Robby vertelde dat je mijn plant zo mooi vond,’ zei hij met een knikje naar de makelaar die naast hem zat. ‘Dat exemplaar heb ik zelf meegenomen, maar dit is een welkomstcadeau voor jou. Zet hem op dezelfde plek voor het keukenraam als de mijne en hij zal welig tieren.’

Zoals regelmatig gebeurde als Kate haar gezellige appartement binnenkwam en het licht aanknipste, flitste het even door haar hoofd hoe attent ze dat cadeau had gevonden. Ze had het modern ingericht: met een bank, goudbeige met diepe kussens, die uitnodigde voor een dutje, en bijpassende, zeer comfortabele fauteuils met dezelfde bekleding en brede armleuningen en hoofdsteunen. De kussens, in kleuren die het geometrische patroon van het tapijt mooi deden uitkomen, zorgden voor vrolijke toetsen in het interieur. Kate herinnerde zich hoe vreselijk Hannah had moeten lachen toen ze alle nieuwe meubels zag. ‘Mijn god, Kate,’ had ze gezegd. ‘Je bent opgegroeid met een vader die maar blééf vertellen dat ieder meubelstuk in ons huis een prachtige Connelly-replica was. Maar dit hier is totaal het tegenovergestelde.’

Ze had gelijk, dacht Kate. Ik was doodziek van pa’s gezeur over die perfecte replica’s van hem. Misschien verander ik ooit van gedachten, maar voorlopig ben

ik hier heel gelukkig mee.

Perfecte replica's. Van alleen al het dénken aan die woorden kreeg ze het Spaans benauwd.

3

Mark Sloane wist dat het afscheidsetentje met zijn moeder waarschijnlijk een moeilijke en verdrietige aangelegenheid zou worden. Niet alleen verhuisde hij naar New York voor een nieuwe baan, ook naderde de datum waarop zijn zus achtentwintig jaar geleden was verdwenen. Sinds zijn afstuderen aan de rechten-faculteit, dertien jaar eerder, had hij als vastgoedjurist in Chicago gewerkt, honderdvijftig kilometer van Kewanee vandaan, het stadje in Illinois waar hij was opgegroeid.

In de jaren dat hij in Chicago had gewoond, had hij elke paar weken de rit van twee uur naar zijn moeder gemaakt om bij haar te eten. Mark was acht jaar geweest toen Tracey, zijn zus van twintig, van school afging en naar New York verhuisde omdat ze daar wilde doorbreken in de musicalwereld. Na al die jaren herinnerde hij zich haar nog alsof ze voor hem stond. Haar kastanjebruine haar dat over haar schouders viel en haar blauwe ogen die meestal vrolijk stonden, maar ook vuur konden sproeien van woede. Zijn moeder